

ἀπολουβῶ ἀμάρτ. 'πολουβῶ Κύπρ. 'πουλουβῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουβῶ.

Μεταβάλλω εἰς λουβιά, εἰς τρίμματα, τρίβω.

ἀπολούζω σύννηθ. ἀπολούζω Κωνπλ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπολούω.

1) Λούω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ λούσιμο σύννηθ. : Σὰν ἀπολούσω τὸ παιδί, θά 'ρθῶ σύννηθ. 2) Λούω τὸ νεογνὸν τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς βαπτίσεως, ἐπὶ τῆς κατ' οἶκον τελουμένης θρησκευτικῆς ἐορτῆς Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ.

ἀπολοῦθε ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 6 ἀπουλοῦθε Πελοπν. (Αἴγ.) ἀπολοῦθε Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὁλοῦθε.

1) Πανταχόθεν Πελοπν. (Μάν.) — ΚΜπαστ. ἔνθ' ἄν. : 'Στὴ χάρι τῆς ἔρχονται πολλὸς κόσμος ἀπολοῦθε Πελοπν. (Μάν.) Τέτοιο πλοῦτος μᾶς κυκλώνει ἀπολοῦθε κ' ἐμεῖς νὰ τ' ἀψηφοῦμε ΚΜπαστ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ὁλοῦθε. 2) Πανταχοῦ Πελοπν. (Μάν.) : 'Απολοῦθε γύρισα νὰ τὸν εὔρω καὶ δὲν τὸν εἶδα. Θὰ πάω ἀπολοῦθες. Συνών. παντοῦ.

ἀπολουκ-κῶνω Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2, 93

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουκ-κῶνω.

1) Ἐμπίπτω εἰς λοῦκ-κον, εἰς λάκκον, θάπτομαι.

2) Μεταφ. ἀποθαρύνομαι : Ποίημ.

Θωρεῖς πῶς ἐπολοῦκ-κωσα, ἔλα νὰ μὲ στομώσης

σγιὰν ξυλοκόπος τὴν κουνιὰν

μὲ τὰ γλυτῶτά σου τὰ φιλεῖα δύναμιν νὰ μοῦ δώσης

νὰ βκῶ τῷ ἐγὼ 'ς τὴν γειτονιὰν

(στομώσης = ἐνθαρύνης, κουνιὰν = πέλεκυν) Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν.

* **ἀπολούρα** ἡ, ἀπαλόρα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολουρίζω.

Ἐκδιώξις. Συνών. ἀποδιωγμός.

ἀπολουριάζω ἀμάρτ. ἀπουλουριάζου Λέσβ. ἀδι-λουριάζου Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουριάζω.

Δὲν ψήνομαι καλῶς, ἐπὶ λαχάνων.

ἀπολουριαίνω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λουρί.

Ἐπὶ ἐδέσματος, χάνω τὴν νωπότητά μου : Τὸ φαεῖ εἶναι κατεβασμένο πολλὴ ὥρα κι ἀπολούριανε.

ἀπολουρίζω ἀμάρτ. 'πολουρίζω Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) ἀπαλιρῶ Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λουρί.

Ἐξαναγκάζω τινὰ νὰ φύγῃ, ἐκδιώκω : 'Επολούρισέν τον 'ποὺ τὸ χωρὸν Κύπρ. Εἶντα τὸν θωρεῖς ἀκόμη τῷ 'ἐν τὸν 'πολουρίζεις ; αὐτόθ. 'Εφερεν τὸ κοπάδιον του μέσ' 'ς τὸ χωρά-φιν μου νὰ τὸ βοῶ-δίση, ἀμ-μὰ ἐπῆα τῷ ἐπολούρισά τον τῶαι 'τδεῖνον τῶαι τὲς αἶγες του Λεμεσ. Μεῖνε 'δὰ χαμαὶ νὰ βλέπης τὸ σπαρμένον, ἂν ἔρτουν κτηνά, νὰ τὰ 'πολουρίσης αὐτόθ. Πῆγα 'ς τοῦ σπῖτι τ' κί μ' ἀπαλέραξι Ἰμβρ. Συνών. ἀπο-διώχνω 1.

ἀπολουρωμάδα ἡ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολουρώνω.

Ἰχνος εἰς σχῆμα λωρίδος : Εἶδα σκαβιλὰ ἦτον εὐτή, ὅλον ἀπολουρωμάδες εἶν' ἡ μούρη δον ! Κακοπλυμένο 'ναι τὸ φουσιάνι, ὅλον ἀπολουρωμάδες εἶναι.

ἀπολουρώνω ἀμάρτ. ἀπουλ'ρώνου Θεσσ. (Ζαγορ.) 'πολουρώνω Ρόδ. Μετοχ. ἀπολουρωμένος Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουρώνω.

1) Γίνομαι μαλακὸς δι' ἐξιδρώσεως, ἀρχίζω νὰ ἰδρώνω, ἐπὶ δέρματος Θεσσ. (Ζαγορ.) 2) Ἐπὶ ὑγροῦ, χύνομαι ἔξω τοῦ ἀγγείου, περιβρέχω αὐτὸ Ρόδ. : 'Επολούρωσε τὸ κρασί - τὸ νερό. 3) Μετοχ. ὁ μὴ εὐθρυπτος Σῦρ. : Τὸ ψωμί εἶναι σὰν ἀπολουρωμένο.

ἀπολούρωσι ἡ, Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολουρώνω.

Ἡ πρωινὴ δρόσος κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν πάχνην : Σήμερα εἶχε πολλὴ πανιοιὰ, μὰ 'πὰ χάμω 'ς τ' ἀμπέλια λιγάκι ἔτσαδὰ ἀπολούρωσι.

ἀπολουσίδι τό, Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Περιδ. ἀπο-λούσιδο Κρήτ. Σίφν. ἀπολούσουδο Θήρ. Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λουσίδι.

1) Πληθ., τὰ ἐκ τοῦ λουτροῦ ἢ τῆς λούσεως ἀκάθαρτα ὕδατα, τὰ σαπωνοβριθῆ ἀποπλύματα Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κύπρ. — Λεξ. Περιδ. : 'Εκατσε μέσ' 'ς τὰ ἀπολουσίδια τοὺς ἄλλους νὰ μὲ λούσης (τοὺς ἄλλους = τῶν ἄλλων) Κύπρ. Χῦσε τ' ἀπολουσίδια σου 'ς τὸ γάραβο Κρήτ. Συνών. ἀπό-λουσμα 1. 2) Μεταφ. τὸ νεώτερον τῶν τέκνων Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

ἀπολουσίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπολούσι.

Ἀποπλύνω, ἐκπλύνω. Συνών. ξενερίζω.

ἀπολούσιμο τό, Λεξ. Περιδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολούζω.

Τὸ πέρας τῆς λούσεως, ἀπόλουσις.

ἀπόλουσμα τό, Ἡπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάρπ. Κωνπλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολούζω.

1) Ἀπολουσίδι 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. Κάρπ. Πελοπν. (Καλά-βρυτ.) 2) Ἡ λοῦσις τοῦ βρέφους τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὴν βάπτισιν Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ.

ἀπολουτρίζομαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουτρίζομαι.

Κάμνω λουτρόν, λούομαι : Ἄσμ.

Σὲ μαρμαρένη γούρνα ἐπολουτρίζετο

καὶ μὲ χρυσὴ μαντήλα ἐφογγίζετο.

ἀπολουφάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουφάζω.

Λωφῶ, ἡσυχάζω ἐντελῶς.

ἀπολοχάζω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λόχη. Ἰδ. ΣΔεινάκ. ἐν Ἀθηνᾶ 39 (1927) 200 κέξ. Πβ. ἀπολοχαίνω.

1) Ἐπὶ φαγητοῦ, ἀποβάλλω τὴν λόχην, τὴν φλόγα, τὴν θερμότητα, ἀποψύχομαι ὀλίγον ἔνθ' ἄν. : 'Αφ' ὅς τὸ φαγεῖν ἂς ἀπολοχάζ' Κερασ. Χαλδ. Συνών. ἀπολοχαίνω.

2) Μεταφ. ἐπὶ τραύματος, ἀποστήματος κττ., ἀποβάλλω τὴν φλόγωσιν Κερασ.

ἀπολοχαίνω Θήρ. Κρήτ. Πάρ. 'πολοχαίνω Ἰων. (Κρήν.) ἀπολοχαίνω Χίος ἀπολοφαίνω Ἰκαρ. ἀπολα-χαίνω Κρήτ. Κίμωλ. 'πολαχαίνω Εὐβ. ('Ορ.) ἀπολεχαίνω Στερελλ. ('Αμφ.) 'πιρχαίνου Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λόχη. Ἰδ. ΣΔεινάκ. ἐν Ἀθηνᾶ 39 (1927) 200 κέξ. Πβ. καὶ ἀπολοχάζω. Ὁ τύπ. ἀπολοφαίνω ἴσως κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ λου-φάζω. Ὁ τύπ. 'πιρχαίνου ἐκ τοῦ ἀπελοχαίνω - ἀπι-λουχαίνου - ἀπιρ'χαίνου. Περί τῆς λ. πβ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 136.

Ἀπολοχάζω 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Νὰ τ' ἀφήκωμε λιγάκι ἀπολαχάνη τὸ γάλα Κίμωλ. Μὴν τὸ κενώσης ἀκόμη, ἄσ' το ἀπολεχάνη Ἀμφ. Ἀς ἡπολαχάνη τὸ φαεὶ λιγάτσι τσ' ὕστερα φώμε Ὀρ. Σὰν ἀπολοχάνη τὸ βραστάρι τὸ πίνω Θήρ. Φύσα το ἀπολοχάνη αὐτόθ. Κατέβα τοῦ φαγεῖ ἀπ' δὴ σι' γὰ νὰ τρεχάσ' Ἰμβρ. Συνών. ξελοχαίνω.

ἀπολόχασμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. αλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολοχάζω.

Ἀποβολή τῆς μεγάλης θερμότητος, ἐπὶ φαγητοῦ.

ἀπολοχώνομαι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λοχώνομαι, δι' ὃ ἰδ. λοχώνω.

1) Ἐπὶ φυτῶν, μεταβάλλομαι οἷονεὶ εἰς θάμνον ὑπ' ἀφροντιστίας: Ἀπολοχώθηκαν τὰ δέντρα - τὰ κλήματα.

2) Ἐπὶ τόπων, καλύπτομαι ὑπὸ θάμνων: Ἀπολοχώθηκαν τὰ χωράφια.

ἀπόλγα ἡ, Θράκ. Ἰμβρ. Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίπ. κ.ά.) ἀδόλγα Πελοπν. (Λάστ. Τριφυλ. κ.ά.) ἀμόλγα Πελοπν. (Μάν.) ἀδόλα Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀμόλα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μάν. Τριφυλ. κ.ά.) — Γ' Ἀθάν. Πράσιν. κατέλλ. 91. ἡμόλα Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Θράκ. (Κασταν.) Πελοπν. (Βυτίν. Λάστ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμπολῶ καὶ ἀμολῶ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Ἀπόλυσις, οἶον ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Στὴν ἀπόλγα τῆς ἐκκλησιᾶς ἦρτες; Συνών. ἀπόλυμα 1, ἀπόλυσι 1. 2) Ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος δεσμεύσεως, ἐπιτηρώσεως Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Θράκ. Ἰμβρ. Λέσβ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. Τρίπ. Τριφυλ.) Πόντ. (Ἀμισ.) — Γ' Ἀθάν. ἐνθ' ἄν.: Ἐδωκε τῆς κόρης του ἀπόλγα κ' ἔγινε τοῦ δρόμου Τρίτ. Τσ' ἀφί'νε ἀπόλγα πενήδα μέρες Θράκ. Τὸν εἶχες δώσει ἀμόλα τῶν παιδιῶ σου Καλάβρυτ. Μὴν τοὺς δώνης ἡμόλα τοῦν παιδίοννε, γιατί θὰ πάρουννε τοὺς δρόμους Κονίστρ. Εὐρῆκε τώρα τὴν ἀδόλγα καὶ κάνει ὅ,τι θέλει Τριφυλ. Δός ἀτο μόλαν Ἀμισ. || Φρ. Παιδὶ τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς ἀμόλας Γ' Ἀθάν. ἐνθ' ἄν. Κορίτσια τῆς ἀμόλας (ἄνευ προστάτου καὶ ἐπομένως κακῆς διαγωγῆς) Μάν. Εἶμι 'ς ἀπόλγα (εἶμαι ἐλεύθερος καὶ κάμνω ὅ,τι θέλω) Ἰμβρ. Πῆρι τ'ν ἀπόλγα τ' (ἀτελεύθη ἐκ τοῦ ἔργου του, ἐκ τῆς θέσεώς του) Λέσβ. Συνών. ἀπόλυμα 2. 3) Τὸ κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασίαν μικρὸν διάλειμμα Θράκ. (Κασταν.): Ἀγίτε, ἡμόλα θὰ κάνωμε. 4) Ἐπὶ τῶν βοσκημάτων, ἐλευθερία, ἀνεμπόδιστος βόσκησις Κρήτ. Πελοπν. (Βυτίν. Λάστ. κ.ά.): Πολλὴ ἀπόλγα ἔχετε (ἄνευ φόβου βόσκετε τὰ ποιμνία σας) Κρήτ. Ἀφήκατε ἡμόλα τὰ ζῶα σας καὶ χάλασαν τ' ἀμπέλι Βυτίν.

ἀπολυάρω ἀμάρτ. ἡπολυάρω Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄρω.

Παύω νὰ κρατῶ, νὰ συγκρατῶ, ἀπολύω: Πάνω ποῦ ῥτε 'ς τὴν ὥρα νὰ ἡπολυάρη τὸν νηαυτόν του (νὰ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτόν του ἔρμαιον, ἐπειδὴ ἤδη εἶχεν ἀποκάμει κολυμβῶν. Ἐκ παραμυθ.)

ἀπολυγίζω ἀμάρτ. ἡπολυγίζω Ρόδ. ἀπολυγῶ Σκῦρ. ἡπολυῶ Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λυγίζω.

Λυγίζομαι, κλίνω ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ τὸν ἡπῶ βεργιόλιγγο, ἡ βέργια ἡπολυγίζει Ρόδ.

Ἀπολυγᾶ ὁ πλάτανος, φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι Σκῦρ.

Τέσσερα καλοεράκια | τό 'να τ' ἄλλο σὰν γεράκια
γῦρο γῦρο κυνηγοῦσι | καὶ τὴν μέσην τῆς ἡπολυοῦσι
Κῶς

ἀπολυθώνω Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. λύθι.

Ἐπὶ τῶν σύκων, κάμνω ὥστε νὰ παραμείνουν ὄλυνθοι, νὰ μὴ ὠριμάσουν: Ὁ ἀέρας ἀπολύθωσε τὰ σῦκα (ἐνν. ἐμποδίσας τὴν ἐπικονίασιν).

ἀπόλυμα τό, ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν. Φεν.) — Ἀδάμ Χωριό 56 ἀπόλυμα Τσακων. ἀπόλ'μα ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Κοζ. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπέλυμα Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Τρίκκ.) ἡπέλυμα Εὐβ. (Κύμ.) πόλ'μα Εὐβ. (Στρόπον.) ἀμπόλυμα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀμόλυμα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἡμόλυμα Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀπόλεκμαν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀμόλαγμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀμόλαμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀπολέκω καὶ ἀμολάω. Ὁ τύπ. ἀπόλεκμαν ἐκ τοῦ ἀπολέκω, ὃ δὲ ἀμολαγμαν καὶ ἀμόλαμαν ἐκ τοῦ ἀμολάω.

1) Ἀπόλυσις τῆς ἐκκλησίας, ἡ μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἀπομάκρυνσις τῶν χριστιανῶν Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Ἀδάμ ἐνθ' ἄν.: Στ' ἀμπόλυμα τῆς ἐκκλησιᾶς Λακων. Μὲν περασμένη Κυριακὴ 'ς τὸ ἀπόλυμα τῆς ἐκκλησιᾶς Ἀδάμ ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Διήκε ὁ συχαρετοῦς | 'ς τ' ἀμπόλυμα τῆς ἐκκλησιᾶς,
τὸ εἶπηκε τῆς Μαυροκαλῆς | γίνηνα δύο φονικά

Μάν. Συνών. ἀπόλγα 1, ἀπόλυσι 1. 2) Ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ οἰασδήποτε δεσμεύσεως, οἶον μαθητῶν ἐκ τοῦ σχολείου, βοσκημάτων, ὑποζυγίων κττ. Εὐβ. (Στρόπον.) ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Κάρπ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡρθε τ' αἰ-Γιαννιοῦ, ἀπόλυμα τὰ βαρβᾶτα ἡπ. Τ' ἀμπέλια φέτον γι' ἀπόλ'μα γί'καν Αἰτωλ. Συνών. ἀπόλγα 2, ἀπολυσί 1. β) Καθόλου, ἐλευθερία πρὸς ἐξοδόν, οἶον τῶν μελισσῶν ἀπὸ τοῦ στομίου τῆς κυψέλης μετὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῶν εἰς ἄλλον τόπον, τοῦ ὕδατος τοῦ μυλῶνος πρὸς ἄλυσιν κττ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

3) Ὁ ἀπολυόμενος νεαρὸς ἐσμός μελισσῶν Κάρπ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Λακων. Μάν. Φεν.): Ἐπιασε τ' ἀπόλυμα 'ς τὴ μονρεᾶ Φεν. Ἐπιασα τ' ἀπόλυμα (συνέλαβον τὸν νέον ἐσμόν καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς νέαν κυψέλην) αὐτόθ. β) Πληθ. μεταφ. οἱ νεόγαμοι Πελοπν. (Τρίκκ.): Εἵμαστε ἀκόμα ἀπελύματα τῶν δὲν ἔχουμε ἀκόμα τίποτα.

4) Ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν ἄλλων φυτῶν, ἐκφυσις βλαστοῦ, βλάστησις Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Κάρπ. Κρήτ.

β) Συνεκδ. ξύλον ἢ λίθος ἐξέχων τοῦ τοίχου, οἶον ἐκεῖνοι ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ καπνοδόχη τῆς οἰκίας ἡπ.

5) Δῶρον στελλόμενον πρὸς συγγενῇ ἢ φίλον ἀλλαχοῦ διαμένοντα Τσακων.: Ὁν' ἔχον εἶδησι ἂν ὁ τοῖε ἀβῆτιζε τ' ἀπόλυμά μι (δὲν ἔχω εἶδησιν ἂν ὁ θεῖος ἔλαβε τὸ δῶρόν μου).

6) Ἐπὶ μαγικῶν καταδέσμων, ἡ ἀπόλυσις, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τῶν Μακεδ. (Κοζ.)

ἀπολυμαίνω λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπολυμαίνομαι.

Καθαίρω, ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ τοῦ μολύσματος: Ἀπολυμαίνω τὸ δωμάτιο - τὸ νοσοκομεῖο - τὸ αὐτοκίνητο κττ. Σπίτι ἀπολυμασμένο.

ἀπολυμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω.

Ἀπόλυσις, ἄφρεσις ἀπὸ ὑποχρεώσεώς τινος, οἶον στρατιωτικῆς, σχολικῆς κττ.: Στὸν ἀπολυμό μου, βρε παιδιά, θὰ πάω 'ς τὸ χωριό καὶ θὰ ὑρέγω παδρειά. Συνών. ἀπόλυσι 2, ἄφρεσι.

